

MAESTRA ON PALANNUT.
KOSTO MIELESSÄÄN.

DOMINA

LISA HILTON

TAMMI

LISA HILTON

DOMINA

SUOMENTANUT
KRISTIINA VAARA

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI - HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Domina* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2017.

Copyright © L. S. Hilton, 2017

Originally published in the English language as *Domina* by Zaffre, an imprint of Bonnier

Publishing Fiction, London

The moral rights of the author have been asserted.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2017

ISBN 978-951-31-9371-3

Painettu EU:ssa

Kreivittärelle, kiitoksin.

Prologi

Olisin halunnut vain saada asian nopeasti pois päiväjärjestyksestä, mutta pakotin itseni etenemään hitaasti. Suljin kaikkien kolmen ikkunan kaihtimet, avasin pulлон Gavia, kaadoin sitä kahteen lasiin, sytytin kynttilät. Tuttuja, tunnistettavia, rauhoittavia rituaaleja. Mies laittoi laukkunsa lattialle ja riisui takkinsa hitaasti, ripusti sen tuolin selkänöjälle katsellen minua. Kohotin lasini ja otin siemauksen sanomatta mitään. Hänen katseensa liikuski maalauksilla samalla kun annoin hiljaisuuden välillämme pidentyä, kunnes hän vajosi siihen.

”Onko tuo...?”

”Agnes Martin”, lopetin lauseen hänen puolestaan.
”Kyllä.”

”Oikein hieno.”

”Kiitos.” Annoin vaimean, huvittuneen hymyn leikkiä huulillani. Jälleen hiljaista. Alhaalla *campoa* ylittävät askelet rikkoivat öisen Venetsian läpäisemättömän hiljaisuuden. Me kumpikin katsoimme kohti ikkunaa.

”Oletko asunut täällä pitkään?”

”Jonkin aikaa”, vastasin.

Hänen aiemmin baarissa osoittamansa itsevarmuus oli kadonnut, hän näytti kiusaantuneelta ja tuskallisen, hir-

vittävän nuorelta. Minun pitäisi tehdä aloite, ilmiselvästi. Olin seisaillani, pitelin lasia toinen käsivarsi vyötäisilläni. Välillämme oli kaksi askelta. Otin yhden katsoen häntä silmiin. Näkikö hän katseeni viestin?

Pakene, se sanoi. Pakene nyt äläkä katso taaksesi.

Otin toisen askelen ja ojensin käteni hyväilläkseen hänen sänkistä leukaansa. Hitaasti, katsoen häntä edelleen silmiin, kumarruin eteenpäin hänen suutaan kohti, kosketin nenälläni hänen kasvojaan, annoin suupieleni pyyhkäistä hänen suupieltään, kunnes hänen kielensä löysi omani. Hän ei maistunut niin pahalta kuin olin odottanut. Vetäydyin irti suudelmaasta, astuin kauemmas, heitin mekon pääni yli yhdellä liikkeellä, pudotin sen lattialle ja sen perään rintaliivini. Pyyhkäisin hiukset taakse olkapäiltäni, vedin kämmeni hitaasti nännieni ylitse ja pudotin kädet sivuilleni.

”Elisabeth”, hän mumisi.

Kylpyamme oli vuoteen jalkopäässä. Kun ojensin käteni ja johdatin hänet sen ympäri Fretten lakanoilleni, tunsin jäykistävän huolestuneisuuden aallon huokaavan ylitseni, kerran niin tuttu tunne oli poissa. Minussa ei ollut enää raivoa, ei myöskään häivähdystäkään himosta. Annoin hänen hoitaa homman, ja kun hän oli valmis, nousin istumaan kikatusta äänessäni ja silmät tuikkien. En voinut antaa hänen nukahtaa. Lysähdin eteenpäin kostuneella lakanalla ja pudotin lattialle löysän kondomin, jossa tuntui säälittävän pieni elämän paino, ja kurotin kohti kuumavesihanaa.

”Haluan kylvyn. Kylvyn ja sätkän. Sopiiko?”

”Vaikka. Ihan sama.” Nyt kun olimme panneet hän oli nohtanut käytöstavat. ”Haluatko ottaa ne kuvat?” Olin onnistunut saamaan hänet luopumaan ajatuksesta ottaa

selfieitä aiemmin drinkeillä. Hän oli jo kopeloimassa rutussa olevista farkuistaan sitä hiton puhelintaan: oli ihme, ettei hän ollut yrittänyt ottaa Instagramiin kuvaa omasta kliimaksistaan. Olin unohtanut, niiksi muutamaksi hetkeksi jotka hän oli pökkinyt menemään sisälläni, mikä täysi mulkku hän oli. Yhtäkkiä tämä tuntui niin paljon helpommalta.

”Näpsi menemään, panomies. Saat tosin vain pikku hetken.” Hypähtelin alasti pukeutumishuoneeseen ja hapuilin laatikosta Rizla-paketin. Sammutin samalla varmuuden vuoksi wi-fi-laitteen. Ei enää reaaliaikaisia päivityksiä häneltä. Laskin ammeeseen vähän kylmää vettä, lisäksi lorauksen manteliöljyä ja avasin painavan antiikkisen liinavaatekaapin ottaakseni sieltä pari pyyhettä. Öljyn makea tuoksu nousi ympärillemme höyryn mukana.

”Hyppää ammeeseen”, sanoin olkapääni ylitse, kun irrotin kiireesti tupakkaa savukkeesta. Hermèsin huivini, turkoosia ja laivastonsinistä tšerkessikuviointia, oli solmittu käsilaukkuni hihnaan. Siirryin hänen taakseen, kun hän liukui veteen.

”Sytytän vain tämän”, mumisin. ”Tässä.”

Laitoin jointin hänen huuliensa väliin. Se oli pelkkää tupakkaa, mutta hän ei koskaan saisi tietää sitä – kun hän veti henkoset, kietaisin huivin hänen kaulansa ympärille ja vedin sen tiukalle hänen korviensa alapuolelle. Hän tikahtui välittömästi savuun ja läiski käsillään syvässä ammeessa. Tuin jalkani sitä vasten, nojasin takanani olevaan sänkyyn ja vedin lujempaa. Hänen jalkansa heiluilivat vedessä, mutta öljyisestä posliinista ei saanut otetta. Suljin silmäni ja aloin laskea. Hänen oikea kätensä, joka edelleen järjettömästi piteli sitä hiton sätkää, jän-

nittyi tarttuakseen ranteeseeni, mutta kulma oli huono ja hänen sormensa vain värisivät omiani vasten. *Kaksikymmentäviisi... kaksikymmentäkuusi...* Oli vain anaerobinen sihinä lihaksissani, kun kamppailimme, ainoastaan oman hengitykseni syvä pihinä sieraimissani, kun hänen ruumiinsa sätki. *Kaksikymmentäyhdeksän, tämä ei ole mitään, kolmekymmentä, tämä ei ole mitään.* Tunsin hänen heikkenevän, mutta sitten hänen onnistui saada sormi ja sitten nyrkki huivin ja hänen aataminomenansa väliin, ja hän kiskaisi minua rajusti eteenpäin, mutta vastavoiman herpaantuminen painoi hänet veden alle, ja minä kumarruin ammeen reunan ylitse, sain vasemman jalkani hänen rintansa päälle ja painoin hänet alas koko painollani. Silmissäni ja höyryävässä vedessä oli verta, mutta näin kuinka kuplat nousivat pintaan, kun hän sätki. Päästin irti huivista ja kurotin sokeasti alas kohti hänen kasvojaan ja kaulaansa. Hän väänteli leukaansa, hänen kellastunut ylipurentansa näykkäili sormiani. Kuplat lakkasivat. Hengitykseni tasaantui hitaasti, ja kasvoni rentoutuivat irvokkaasta pingotuksestaan. En nähnyt hänen kasvojaan kylpyveden vaaleanpunertavan maidon läpi. Liikutin varovasti lantiotani eteenpäin, kun äkkiä vesi läiskähti ylös aaltona juuri ennen kuin hän kavahti pystyyn edessäni. Kaaduvin hänen päälleen hajareisin, hänen päänsä kurotti epätoivoisesti ylöspäin. Onnistuin saamaan hänet veden alle uudestaan kyynärpäällä painamalla, sitten keplottelin itseni niin, että minulla oli jalka hänen kummallakin olkapäällään. Pysyimme siinä pitkän aikaa, kunnes verikyynel tipahti kylpyveteen kasvoiltani.

Ehkä se oli tuon yhden, pikkuisen äänen selkeys. Ehkä se oli manteliöljyn usva höyryn kiehkuroissa tai jäähtyvää

hilse veden pinnassa. *Se kylmä iltapäivä, se loputon hiljaisuus, sen ensimmäisen kuolleen tuntu käsissäni.* Sisäläni oleva halkeama avautui kaikkennieleväksi railoksi, ja voimalla, joka korvensi niin etten saanut henkeä, olin jälleen siellä. Aika oli yhtäkkiä puristunut kasaan, menneisyys tiivistynyt ja palannut luokseni. Olin jättänyt sen tytön niin kauan sitten. *Hän ei ollut koskaan ollut osa sitä elämää, jonka olin luonut itselleni, mutta näin hänet nyt kuin ensimmäistä kertaa.* Turtana kurotin jälleen syvään veteen mutta tapasin vain muukalaisen lihan. Tämä oli ollut välttämätöntä, vaikka en juuri siinä hetkessä muistanut, miksi. Hänen kätensä pulpahti pinnalle, ja minä taputtelin sen sormia omillani, vetisen pienen sävelmän. Olin saattanut katsella veden väreilyä muutaman minuutin tai sitten tunnin. Siihen mennessä, kun olin taas oma itseni, vesi oli kylmää.

Kun lopulta kiskoin hänet ylös altani, hänen silmänsä olivat auki. Joten hänen viimeinen näkynsä maan päällä oli ollut minun ammottava pilluni.

Hänen liukas ihonsa oli vaaleanpunertava, turpea kuin vastapaistettu leipä, huulet jo harmaantuneet. Hänen päänsä retkotti taaksepäin; kynttilänvalossa hänen kurkussaan ei näkynyt jälkiä. Tartuin ammeen reunoihin ja kampsin itseni lattialle jalat täristen. Heti kun olin päästänyt hänestä irti, hän liukui takaisin veden alle, ja minun täytyi hamuta ammeen tulppaa hänen kelluvien hiustensa alta. Kun amme tyhjjeni, kyyristyin ottamaan toisen pyyhkeistä. Hänen rintansa oli paljas, ja pitelin kättäni hänen sydäntään vasten. Ei mitään. Nousin ylös ja venyttelin. Lattia oli likomärkä, ammeen reuna oli tahriintunut verestä ja tupakanmujusta. Lisää kuumaa vettä, jotta voin pestä hänet.

Minun täytyi painautua hänen kylkeään vasten rojauttaakseni hänet ammeen reunan ylitse. Ruumis oli velto ja roikkuva. Kun sain hänet makuulle lattialle, peitin hänet toisella pyyhkeellä ja istuin hänen vieressään lattialla jalat ristissä, kunnes hän oli kylmä.

Vedin pyyhettä sen verran pois hänen päältään, että hänen kasvonsa paljastuivat, kumarruin ja kuiskasin hänen korvaansa. ”Minä en ole Elisabeth. Olen Judith.”

ENSIMMÄINEN OSA

Heijastuminen

Kahdeksan viikkoa aiemmin...

Pukeutuessani soitin Cole Porteria. ”Miss Otis Regrets” Ella Fitzgeraldin esittämänä. Se sai minut hymyilemään. Olin tehnyt Campo Santa Margheritan -asuntoni makuuhuoneesta pukeutumishuoneen ja vuorannut sen lasiovisilla Moltenin vaatekaapeilla, niin että kenkäni, laukkuni, huivini, mekkoni ja takkini olivat aina toverillisesti näkyvillä. Sekin sai minut hymyilemään. Asunto oli talon pääkerroksessa, *piano nobilissa*, ja siitä avautui näkymä yli aukion, jolla oli antiikinaikainen valkokivetty kalatori. Olin purkanut työhuoneen seinän saadakseni aikaan yhden avaran tilan. Kylpyamme oli sijoitettu vuoteen jalkopäähän paksulle vihreälle marmorijalustalle kaari-ikkunoiden eteen, joita oli kolme. Varsinainen kylpyhuoneeni, jonka seinät olivat antiikkista persialaista kaakelia, oli rakennettu pukeutumishuoneen taakse, entiseen porraskäytävään. Se oli yksi Elisabeth Teerlincin kodin monista iloista. Arkkitehti oli murissut kantavista rakenteista ja luvista, mutta niinä yhdeksänä kuukautena, jotka olin viettänyt Venetsiassa, olin huomannut, että syntisen suuri palkkio tekee kamalan monista asioista mahdollisia. Olin ripustanut taulut, jotka olin hankkinut

Pariisissa – Fontana, *Susanna ja vanhimmat* sekä Coc-teaun piirros – ja lisännyt joukkoon yhden modernin teoksen, pienen nimettömän valko- ja pilvenharmaavivaisen Agnes Martinin, jonka olin hankkinut Paddle8:n kautta, se oli taidehuutokauppa New Yorkissa. Muutkin ranskalaiset teokseni olivat liittyneet seuraani, lukuun ottamatta erään Renaud Cleretin päätöntä ruumista, joka pysyi kiinni naulatussa laatikossaan taidevarastossa lähellä Château de Vincennesiä. Arkitehti saattoi olla eri mieltä, mutta kyllä minä vuodoista huolehdin.

Käsin kirjoitettu kutsu galleriani ensimmäiseen näyttelyyn oli kiinni peilin kulmassa. *Elisabeth Teerlincillä on ilo kutsua teidät Galleria Gentileschiin...* Katselin sanoja jälleen kerran uudelleen, kun kiinnitin hiuksiani. Olin tehnyt sen. Olin nyt Elisabeth. Judith Rashleigh ei ollut minulle edes haamu, tuskin muuta kuin nimi käyttämättömässä passissa, joka lojui työpöytäni laatikossa. Hyväilin kädelläni tarkasti järjestettyä rekillistä mekkoja nautiskellen kankaiden liukkaudesta, hyvän silkin notkeasta painosta. Olin valinnut avajaisiin muotoonleikatun mustan shantung-silkisen Figuen mekon, joka kiinnitettiin selästä kiinalaiseen tyyliin pikkuisilla turkoosin- ja kullanvärisillä napeilla. Kankaan syvä väri hehkui, kun se taipui sormissani. Galleristeille ominainen koruttomuus oli tyyli, jota olin hakenut, mutta jossain syvällä sisimässäni yksisarvisen varsa heittelä harjaansa. Hymyilin raukeasti peilikuvalleni: Liverpool oli kaukana.

Yksi äitini lyhytaikaisista työpaikoista oli ollut siivoojajana Sefton Parkissa, arvonsa tuntevassa viktoriaanisessa puiden ja lasitalojen saarekkeessa lähellä kaupungin keskustaa, ja sinne oli meidän asuinalueeltamme ajettava

kolmella bussilla. Eräänä päivänä, kun olin noin kymmenvuotias, tajusin koulupäivän päättyessä, että olin unohtanut avaimet kotiin, ja lähdin etsimään äitiä.

Talot olivat valtavia, massoittain punatiiltä ja erkkeireitä. Soitin kelloa useita kertoja, mutta kukaan ei tullut, joten hermostuksissani kokeilin ovea, eikä se ollut lukossa. Eteisessä tuntui huonekaluvahan ja kukkasten vieno tuoksu, lattialaudat olivat paljaat kirkasvärisen neliömuotoisen maton ympärillä, ja oven ja portaikon avaran kierteen väliin jäävä tila täyttyi hyllyistä, joilla oli paksumia, painavannäköisiä kirjoja. Oli niin hiljaista. Kun olin sulkenut oven kevyesti takanani, ei kuulunut telkkareiden muminaa, ei riitelevien pariskuntien katkonaista karjuntaa tai leikkivien lasten ääniä, ei kiihdyttäviä moottoreita tai räksyttäviä lemmikkejä. Vain... hiljaisuutta. Olisin halunnut kurottaa koskettamaan kirjojen selkiä, mutta en uskaltanut. Huusin taas äitiä, ja hän tuli esiin haalarissa, johon hän pukeutui lähtiessään siivoamaan.

”Judith! Mitä sinä täällä teet? Onko kaikki hyvin?”

”Joo, mä vaan unohdin mun avaimen.”

”Säikäytit minut hengiltä! Luulin sinua murtovarkaaksi.”

Hän hieroi kasvojaan huolestuneena. ”Sinun täytyy odottaa. En ole vielä valmis.”

Portaiden alapuolella oli iso tuoli, jonka vieressä oli korkea jalkalamppu. Sytytin lampun ja huone tiivistyi, välkehti ympärilläni, niin rauhallisena, niin yksityisenä. Kiemurtelin repun pois selästäni, asetin sen nättisti tuolin alle ja menin sitten takaisin hyllyille. Valitsin kirjan varmaankin siksi, että pidin sen selän väristä, se oli sähkökän sokeeraavan pinkki, ja kirjan nimi erottui kultaisena. Siinä luki: Vogue, Paris, 50 ans. Se oli muotikirja, siinä

oli kuvia naisista upeissa vaatteissa ja koruissa, heidän kasvonsa olivat kuin täydellisiksi ehostettuja naamioita. Hitaasti käänsin sivun, sitten toisen, täysin rikkaiden, vivahteikkaiden värien vallassa. Yhdessä kuvassa oli nainen kirkkaansinisessä tanssiaispuvussa, jossa oli valtavat hamekerrokset, kiiruhtamassa liikenteen läpi niin kuin hän olisi juossut bussiin. Olin lumoutunut. Käänsin sivua ja katselin, käänsin ja katselin. Menetin ajantajuni, kunnes huomasin, että minulla oli kamala nälkä. Nousin huterasti jaloilleni ja olin laittamassa kirjaa varovasti tuolille, kun ovi pamahti auki säikäyttäen minut ja saaden minut kyyristymään syllisen näköisenä.

”Mitä sinä täällä teet?” Terävä naisen ääni, jossa oli hitunen pelkoa.

”Anteeksi. Anteeksi. Mä olen Judith. Mä unohdin mun avaimen. Mä odotin mun äitiä.” Viittasin epämääräisesti ovelle, joka oli nielaissut äidin tuntikausia sitten, tai siltä se tuntui.

”Ahaa. Ahaa, selvä. Eikö hän ole vielä valmis?”

Nainen viittasi minua tulemaan perässään talon takaosaan vievää käytävää, josta avautui iso, kodikas keittiö.

”Haloo?”

Pöydän takana oli sohva, jonka kirkkaanväriset tyynyt olivat pudonneet lattialle tehdäkseen tilaa äidille.

”Haloo?”

Luulin ensin, että näin viinipullon lattialla ennen naista, mutta hänen alistunut äänensävyensä kertoi minulle pian, ettei tämä ollut ensimmäinen kerta. Äiti oli varmaan näpistänyt sen jääkaapista.

”Lepäilen tässä vain hiukan.”

Jähmetyin häpeästä. Nainen marssi sohvan luokse ja auttoi äidin istumaan, jämäkästi mutta ystävällisesti.

”Me olemme puhuneet tästä aiemminkin, vai mitä? Olen pahoillani, mutta minusta tämän on paras olla viimeinen kerta, kun tulet, oletko samaa mieltä? Tyttäresi on täällä.” Siitä miten hän painotti tuota sanaa, kuulin että hän oli pahoillaan minun puolestani.

”Minä... Anteeksi, minä vain...” Äiti nyki haalariaan yrittäen ryhdistäytyä.

”Ei se mitään.” Nyt jämäkämmin. ”Mutta sinun on paras lähteä. Ole hyvä ja hae laukkusi, ja minä haen palkkiosi.” Nainen ei ollut paskamainen, siinä se juuri olikin. Häntä hävetti se mitä hän teki, ja sen hallitun, ammattimaisen äänen oli tarkoitus peittää häpeä, työntää meidät ulos kadulle, missä saisimme pitää iljettävyyttemme omana tietonamme.

Menin takaisin eteiseen ja seisoin ovella koulureppuni kanssa. En halunnut kuulla enempää. Kun nainen antoi äidilleni kaksi kahdenkymmenen punnan seteliä, hän varmaan huomasi katseeni hakeutuvan takaisin kirjaan.

”Ota sinä se vain. Lahjana?” Hän työnsi sen minulle katsomatta minuun enää. Hän antoi sen minulle tuosta noin vain.

”Vitun snobi lehmä”, äitini mutisi raahatessaan minua bussipysäkille.

Kun me lopulta pääsimme omaan kaupunginosaamme, hän antoi minulle avaimen ja jäi ensin pois bussista, pubin pysäkillä. Mietin ahdistuneena neljäkymmentä punttaa. Emme näkisi niitä enää. Laitoin itselleni papuja ja paah-toleipää ja otin kirjan esiin. Sen sisäkanteen merkitty hinta oli kuusikymmentä punttaa. Kuusikymmentä punttaa kirjasta, ja se nainen oli noin vain antanut sen pois. Laitoin kirjan varovasti sänkyyni alle ja katselin sitä niin usein, että ajan myötä opin valokuvaajien ja muotisuunnittelii-

joiden nimet ulkoa. Ei ollut kyse siitä, että olisin halunnut ne vaatteet, tarkalleen ottaen. Ajattelin vain, että jos olisin sellainen ihminen, jolla oli nuo vaatteet, minulla olisi myös erilainen olo. Jos omistaisi sellaisia esineitä, voisi valita kuka haluaisi olla, joka päivä. Sisintä voisi hallita ulkoi-
sella.

Pyyhkäisin korkokenkiäni niiden pussilla ennen kuin astuin niihin. Ehkä ainut asia, joka Elisabeth Teerlincillä oli yhteistä Judith Rashleighin kanssa, oli se, ettei kummallakaan ollut palvelijaa. Elisabethiksi tuleminen oli vaatinut lopulta niin paljon enemmän kuin kalliin gardero-
robin. Haarniska suojaa todella vain, jos se on näkymätön. Se oli ollut taistelun todellinen ydin. Ei ainoastaan opiskelu ja tutkinto, vaan myös sen vakaumuksen ylläpitäminen, että minun oli mahdollista voittaa. Olin päässyt pois kurjalta asuinalueelta, jolla olin kasvanut. En ollut antanut itseni sulautua äitini elämän kurjuuteen. Olin vastustanut pilkantekoa, päivittäisiä salakavalaa ”lutka”- ja ”horo”-kuiskauksia, jotka sihahtelivat takanani koulun käytävillä, vain koska halusin enemmän. Olin opettanut itseni ensin vihaamaan koulun tyttöjä ja sitten sivuuttamaan heidät, sillä mitä muutakaan heistä tulisi muutamana vuoden päästä kuin velttoja lastenvaunumuijia jonottamassa bussiin? Se oli helppoa. Vaikeaa sen sijaan oli eliminoida jokainen jälki siitä tyhjätaskuköyhäläisestä, joka olin, kun vihdoinkin pääsin yliopistoon, koska ihmiset näkevät sen kyllä. Ei ainoastaan se surullinen pentu, joka unelmoi peiton alla kalliin muotikirjansa ja pienen taidepostikorttikokoelmansa ääressä, vaan surullinen, ponnisteleva sydän hänen sisällään. Kun olin ker-
ran ottanut junan etelään Lime Streetiltä, kukaan ei enää

koskaan näkisi sitä tyttöä. Hitaasti mutta varmasti olin häivyttänyt murteeni, muuttanut käytöstapani, opiskellut kieliä, muotoillut ja silotellut puolustustani niin kuin kuvanveistäjä työstää marmoria.

Mutta jopa kaikki se oli ollut vain alkua Elisabethina oloon liittyvissä vaatimuksissa. Kun olin saanut työpaikan arvovaltaisesta taidehuutokaupasta Lontoossa, olin hetken uskonut, että olin tehnyt sen, mutta minulla ei ollut rahaa eikä verkostoja, mikä tarkoitti, etten koskaan nousisi konttoririottaa korkeammalle. Niinpä olin ottanut iltatyön seuralaisbaarista, Gstaad Clubilta, koska toki kalliimpi asu ja kampaos oikaisisivat asiainlaidan. Vapauduin tästä liikuttavasta uskosta, kun sain selville, että pomoni Rupert oli osallisena väärennöshuijauksessa. Alle viidessä minuutissa hän oli näyttänyt minulle ovea. Yksi klubin asiakkaista, James, oli tarjonnut minulle viikonloppumatkaa Rivieralle, ja sen myötä asiat olivat muuttuneet hiukan... sotkuisiksi, vähäksi aikaa. Tosin lopulta erittäin tuottoisiksi, sillä olin saanut käsiini ja myynyt väärennöksen, jonka takia olin saanut potkut, ja käyttänyt rahat aloittaakseni toiminnan taidevälittäjänä Pariisissa. Myönnettäköön, että se oli vaatinut muutama uhrin. James ei ollut selvinnyt takaisin Lontooseen, tosin se ei ollut ollut pelkästään minun tekosiani. Selvinneet eivät olleet myöskään välittäjä Cameron Fitzpatrick, jolta olin ostanut väärennöksen, entinen koulu-kaverini Leanne, Renaud Cleret, peiteroolissa toiminut poliisi, eikä Julien, pariisilaisen seksiklubin juonitteleva omistaja. Oli ollut käytännön sanelema pakko muuttaa Venetsiaan Elisabeth Teerlincinä. Ei vähiten siksi, että halusin vältellä tietyn poliisimiehen huomiota, Renaudin kollegan Romero da Silvan. Tuon kaiken häivyttämiseen

oli mennyt aika paljon kiillotusainetta. Mutta Elisabethin kulissista oli tullut melko hyvä, sen kiilto heijasteli vain sitä, mitä ihmiset halusivat nähdä. On totta mitä sanotaan – lopulta vain sisäpuolella on merkitystä.

Raaka murha Venetsiassa.
Mittaamattoman arvokkaan taideteoksen
käsittämätön ryöstö.
Synkkä menneisyys, joka ei jätä rauhaan.
Uupumaton vihollinen koko ajan kannoilla.

Maestra on palannut. Kosto mielessään.

”James Bond on saanut naispuolisen
vastineensa, joka ei tarvitse keneltäkään
lupaa tappaa.”

ME NAISET

”Kohauttava eroottinen trilleri”

ILTALEHTI

”Tiukkaa toimintaa alusta loppuun”

KIRJA.FI

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-951-31-9371-3